

жито и добра жътва щѣ продължавамъ, думаше си той, іоще до една година да приемамъ гостіе, а отто на-сѣтнѣ добъръ е Господь; ако ли пѣкъ бѣде житото малко, тогава безъ друго, трѣба да ги отбіе и никой да не влазе въ къщата ми.

Ето че пролѣтъ доде, лѣто приближава и всичкитѣ сѣйдби сочѣхъ на добрѣ; за това и той пакъ на драго сѣрдцѣ всѣкиго прѣбираше въ къщата си и съ радость жътва чакаше. Кога настана врѣме за жътва у една нощъ му са зачува на снѣ гласъ, който му повѣляваше, да си продаде, колкото овцѣ и крави имаше, и сичко щото му не бѣше нужно; само воловитѣ си да не продава, но да купи іоще единъ чифтъ, та по скоро нивитѣ си да пожъне бърже, а съ останалитѣ пари да откупи работници, да покоси стърнищата на чюжди ниви и да събере сѣно: послѣ съ воловетѣ си да вози, та снопе и сѣно да склади у оградитѣ си. А за вършидбата да не глѣда много много, а да постѣпче всичко наедно, че зимъсь ще трѣба храна за добитѣка.

А той отговори на онзи гласъ, като думаше: »кой си ти дѣто ма съвѣтувашъ тѣй да направѣ, та да пропадна съвсѣмъ, и да стана за смѣхъ и за поругане на всички мои съсѣдни жители?«

Отговори му пакъ гласътъ и му рече:— »Азъ съмъ малкъ сѣчко, (мѣс. Февруарій), Богъ момяна твойтѣ милостини и страннолюбіето ти, та заради това ма е пратилъ да ти извѣстѣ и да ти кажѣ да съберешъ много плѣва, която и добрѣ да скѣташъ; защото зимата испърво ще бѣде добра и хората нѣма да спѣствяватъ храната за добитѣка си, а ще ѣ распеляватъ напусто; но послѣ, прѣзъ моя мѣсець, ще стане голѣмъ студъ и снѣгъ, а ти ще имашъ тогава съ какво да исхранишь много добитѣкъ.«

Когато са събуди отъ снѣ, той са несумнѣваше вече, и повѣрва че това е отъ Бога. Тогава са зема за работа и направи, както му бѣше заповѣдано той почна да коси стърнищата и трупахе сѣно на